

RECENSIE

Gé Reinders tijdens de toegift, gistermiddag bij de première van 'Solo' in het Munttheater in Weert.

foto Maartje van Berkel

Gé Reinders, een vrolijke vakman

Het is het eerste van twee prachtige momenten bij de première van *Solo*. Met zijn ogen dicht zingt Gé Reinders *Sometimes I'm startled awake*, van zijn nieuwe album. Het is alsof hij even geen 62 jaar is en nog geen 1800 (!) liedjes heeft gemaakt. Deze Gé zal puber zijn en het lijkt erop dat we in zijn jongenskamer gluren hoe hij pielend op zijn gitaar, met het puntje van zijn tong uit zijn mond, de laatste trotse hand legt aan een liedje. Zijn benen bewegen op de maat en hij is even trots als verbaasd dat hij het alweer heeft geflikt. En dan is er het moment na de toegift. Reinders huilt. Dikke tranen van ontlasting. Het is een ontroe-

rend gezicht en toont hoe liefdevol Reinders met zijn muziek en vooral met zijn publiek omgaat. Hij staat hier niet voor zichzelf, lijkt het, maar voor zijn publiek. Dat is heel mooi om te zien.

Gé Reinders levert met *Solo* een alleraardigst liedjesprogramma af, waarin hij opvallend veel Engelstalige liedjes zingt (ongeveer fiftyfifty). Rode draad is Toni Willé van Pussy-cat. Zij zingt op zijn debuutplaat *Homecoming* (1989) en Reinders probeerde haar voor zijn nieuwe album wederom te strikken. Het liep echter spaak omdat Willé - zo gaat het verhaal - steeds afspraken afzegde, via Facebook. Reinders besloot daarom maar gewoon zijn *Songs for Toni* te gaan schrijven, met Toni in

MUZIEKTHEATER

★★★★☆

Gezien: Gé Reinders - Solo
In: Munttheater Weert (24-1)
Nog in: Heerlen (11-3), Sittard (12-3), Roermond (8-4), Maastricht (15-4), Panningen (23-4)

gedachte in plaats van aan de schrijftafel naast hem. Liefdevol plakt Reinders een foto van haar op zijn vleugel, zo is ze er toch nog een beetje bij. Willé is hier overigens meer dan alleen de zangeres. Ze staat in de show symbool voor de trots die je als Limburger kunt

voelen. Als puber had Reinders, als zovelen, niet zo'n hoge pet op van zijn geboorteprovincie maar toen hij zag dat het gewoon mogelijk is voor een paar Brunssumse zussen om in Engeland voet aan de grond te krijgen, was hij opeens zo trots als een pauw. Dat is hij altijd gebleven.

Het verhaal over Willé is overigens de enige lijn in de voorstelling. Reinders springt te veel van de hak op de tak. Het ene moment kijken we in een filmpje naar zijn vijfjarige, dan opeens zingt hij het wel erg zwaarmoedige lied *Eine gek* - dat hij schreef na de bomaanslagen in Madrid in 2004. Poeh. En bij veel anekdotes is het gissen naar de moraal van het verhaal. Zijn verha-

len zijn leuk, maar zijn ze ook nuttig? Reinders is trouwens meer muzikant dan verhalenverteller. Het komt meer dan eens voor dat hij door zijn enthousiasme in zijn anekdotes verzandt. Dan is het alsof hij zelf ook geen idee heeft hoe hij zichzelf van een geinig verhaal in hemelsnaam naar het volgende liedje kan praten. En nu en dan legt Reinders het er iets te dik bovenop. Als het publiek op het einde mag meezingen in *Forever* en hij vertelt hoe precies, dan is hij meer kleuterjuf dan artiest. Ach, hij bedoelt het goed. En tegen die tijd hebben we hem al in ons hart gesloten. Gé Reinders is een goedgezak en bovenal een vrolijke vakman.

RUUD MAAS